

Sri, 26-11-2025, 19:59:48

Potpora

Svoju članarinu ili potporu za Portal HKV-a možete uplatiti i skeniranjem koda.

Otvorite svoje mobilno bankarstvo i skenirajte kod. Unesite željeni novčani iznos. U opisu plaćanja navedite je li riječ o članarini ili donaciji za Portal HKV-a.

Komentirajte

Telefon

Radi dogovora o priložima, Portal je moguće kontaktirati putem Davora Dijanovića, radnim danom od 17 do 19 sati na broj +385-95-909-7746.

AKT

AKT d.o.o. knjigovodstvo i porezne usluge. 01/370-8106 akt@zg.t-com.hr Sokolska 37 Zagreb. S HKV-om OD POČETKA!

Poveznice

P.I.P. NAKLADA PAVIČIĆ HKZ u Švicarskoj OBNOVA

Davor Dijanović

(Geo)političke teme i mete

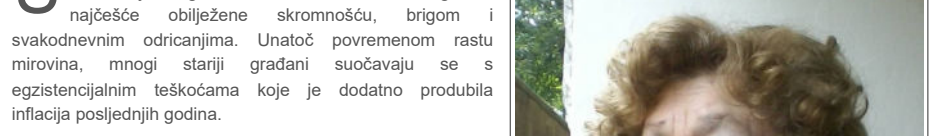

Razgovor s N. Nekić: Naša se epoha zadnjih stotinjak godina često odlikuje beskrajinom bešutnošću prema starima. Objavljeno: 03. kolovoza 2025.

Dodajte komentar

Kako žive naši stari? (1./10.)

U hrvatskom društvu često se govori o „zlatnim godinama“ života, no za većinu umirovljenika u Republici Hrvatskoj te godine ne zrače zlatom, nego su najčešće obilježene skromnošću, brigom i svakodnevnim odricanjima.

Umirovljenici čine golem udio u hrvatskom stanovništvu, no dojam je da im društvo – osim deklarativno – ne pridaje osobitu pažnju. Iza njih su desetljeća rada, odgoja djece, izgradnje institucija, ali njihova stvarnost danas često uključuje izračunavanje svakog eura i izbor između lijekova i osnovnih namirnica.

O toj stvarnosti, svakodnevnicima i odnosu društva prema starijima razgovaramo s Nevenkom Nekić, umirovljenom profesoricom i književnicom, osobom bogatog životnog i kulturnog iskustva, ali i svjedokinjom sve češće zanemarene skupine – hrvatskih umirovljenika.

Gospođo Nekić, kako biste opisali svakodnevicu prosječnog umirovljenika u Hrvatskoj danas – kako on zapravo živi? Što sve obuhvaća mjesečni životni trošak jedne starije osobe – i koliko je teško ili lako pokriti te potrebe s prosječnom mirovinom?

Mogu samo pretpostaviti kako izgleda svakodnevica umirovljenika koji ima relativno malu mirovinu, nalik na moju, što ne pokriva boravak u umirovljeničkom domu. Naše prosvjetne mirovine su redovito male, nedovoljne za samostalan život dostojan onih potreba koje imamo: kupnja knjiga, odlasci na putovanja i slično. Budući da ne postoji prosječni umirovljenik, nego samo takva administrativna mirovina, svatko se nalazi u različitoj situaciji.

Vjerojatno se brine najprije za materijalno stanje i izračunava hoće li mu mirovina pokriti sve komunalije, lijekove, hranu i osnovne potrepštine koje čovjek mora nabaviti. Najviše saznajemo o našim umirovljenicima iz televizijskih reportaža. Gledamo kako se cjenkaju na tržnici za povrće i jaja, voće i meso. Najviše ih je sa slabim mirovinama pa se odlučuju za jeftinije namirnice. Ponekad vidimo kako sakupljaju otpatke na tržnici, ali to nije uvijek znak da imaju malu mirovinu – ima i onih koji nemaju mirovinu zarađenu radom kako propisuje zakon u RH. O tome postoje zakonski propisi koje, navodno, neki u RH ne ispunjavaju. O brojkama nisam informirana.

Svakako je vrlo tegobno pokriti sve račune i pristojno jesti bar dva do tri puta tjedno meso, ako živiš sam, bez bračnoga druga. Dvije mirovine mogu podnijeti relativno jednostavan i skroman život, jedna gotovo nikako. Stoga se poneki umirovljenici moraju ponižavati, a ima i onih koji se prehranjuju u Caritasovim kuhinjama.

Osim toga život ovisi o drugim elementima egzistencije: ušteđevina, posjed stana, ili stanova, vila, luksuznih s bazenima, automobila, jahti, vikendice, za razliku od onih koji su u podstanarskom odnosu, bolesni u kakvoj potleušici ili stanu oronulom i samotnom, ovisni o djeci koja brinu ili ne brinu, ili pak nemaju ni djece ni rodbine koja je u dobrim odnosima itd.

Najteže je onima koji su pali u krevet i bolesni čekaju da netko pokuca na vrata. Crkvene organizacije, prvenstveno Caritas, ovdje imaju najvažniju ulogu. Umirovljenički dom je izlaz u koliko mirovina može pokriti troškove.

Postoje li stvari koje ste si ranije mogli priuštiti, a koje danas više jednostavno nisu opcija? Kako se starija osoba snalazi u vremenu sve većih računa, skupljih lijekova i opće inflacije? Osjeća li se napušteno ili snalazi uz pomoć obitelji, prijatelja, Crkve, društva?

HR kalendar

- 25. studenoga 2011. umro Miroslav Šicel
26. studenoga 1901. rođen Krsto Hegedušić
26. studenoga 1933. osuđeni hrvatski domoljubi
26. studenoga 1990. umro Bruno Bulić
26. studenoga 1994. nadbiskup Vinko Puljić postao kardinalom
27. studenoga 1678. umro Juraj Habdelić
27. studenoga 1909. rođen Stanko Vujica
27. studenoga 1922. rođen Nikola Miličević

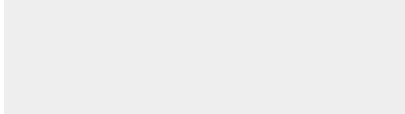
Pretraži hkv.hr

Search bar with Google logo and magnifying glass icon

Kontakti

KONTAKTI
Telefon Tajništva +385 (0)91/728-7044
Elektronička pošta Tajništva tajnistvo@hkv.hr

Elektronička pošta Uredništva urednistvo@hkv.hr

Mnoge si u mirovinu ci po čekaonicama ambulanti, možda i pad zanimanja za izlaske u kino, kazalište, koncerte, izložbe, planinarenje. Sve se to odvija ili ne zahvaljujući zdravlju i interesima pojedinca. No, upravo te dvije činjenice vrlo su različite kod ljudi i ne možemo govoriti o tome kako si netko ne može priuštiti kazalište, ako nikada u životu nije u kazalištu ni bio. Ono što je mjerljivo je mogućnost kupnje karata umirovljenika koji ima mirovinu 400 eura i onoga s 1000. U Lisinskom vidimo redovito ozbiljniju publiku, dakle veliki udio umirovljenika, ali samo onih koji žele slušati ozbiljnu glazbu.

Naši seoski umirovljenici, koji imaju redovito jako malu mirovinu, ostaju najčešće u svojim kućama i rade do smrti. I to je najbolji način da osjete i sačuvaju život koji polako nestaje. Rade ono što mogu: male kućne poslove, ako imaju sreću čuvaju djecu, piliće da ih ne odnese kobac i slično. Toga se sjećamo iz djetinjstva. Ako ih njihova djeca žele...

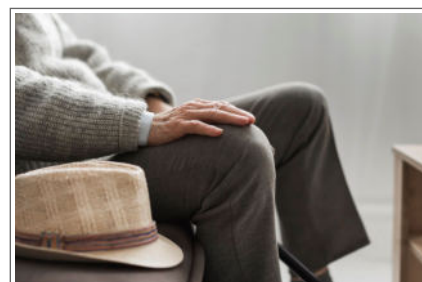
Vidimo da se na selu starije populacije rado bave i vezom, šivanjem, kuhanjem, uzgojem cvijeća, imaju i folklorna društva, pjevaju u crkvenim zborovima, sudjeluju u vjerskim blagdanima, a nešto od toga postoji i u gradovima. Mnogi umirovljenički domovi u gradovima organiziraju predstave, čitalačke grupe, dramske sekcije, pletiljske grupe, različito umjetničko izražavanje i slično.

Rad u okviru mogućnosti koje ti pružaju zdravlje i um, najpoželjniji je način provođenja mirovinskih dana. Nula dies sine linea! Zdravije osobe u našem gradu mogu ispuniti umirovljeničke dane pazeći unuke, šetnjama s unucima, planinarenjem, obilascima Botaničkoga vrta, muzeja, knjižnica, čitanjem unucima dok njihovi roditelji rade i još tisućama prekrasnih poslova koje im je omogućio poseban položaj baka i djedova.

Ali naravno, mnogo toga ovisi o njihovoj obitelji, a to je ono krunsko pitanje: trebaju li djed i baka obitelji ili im smetaju? Imaju li dovoljno prostora za takav zajednički život koji polako i sigurno iščezava? No, nemojmo idealizirati, nisu ni svi djedovi i bake skloni posvetiti se djeci i zanimanjima vezanim za obiteljske prilike. Mnoga djeca jedva čekaju da se stariji maknu... Stoga je teško generalno odgovarati na takva pitanja.

Umirovljenici su često i osamljeni – imate li dojam da su stariji ljudi prepušteni sami sebi, ili postoji još uvijek neka toplina i solidarnost među ljudima? I kako biste ocijenili odnos društva prema starijim osobama? Osjećate li da društvo cijeni one koji su ugradili svoje godine u njegov razvoj – ili vas sustav više tretira kao teret?

Naša se epoha zadnjih stotinjak godina često odlikuje beskrajnom beščutnošću prema starima, bolesnima i nemoćnima. Činjenica je da su se tijekom povijesti odnosi prema starijim ljudima mijenjali od sredine do sredine. I dok su se, recimo, u davnini u Japanu stari ljudi čim onemočaju, odnosili na planinu i ostavljali divljim zvijerima da ih pojedu, dotle su negdje drugdje poštovali stare i često polazili do znamenitih mudrih staraca i starica po savjet. Čak se i stilovima, pustinjacima vjerskih zanosa koji bi živjeli na kakvom starom antičkom stupu, dolazilo u pohode. No, svi ti atavistički preživjeli sociološki i društveni oblici odnosa prema starosti odavno su nestali.

U okrutnom proteklom 20. stoljeću iz kojega smo iskoračili nastali su ideološki pravci i društveni sistemi koji su nastojali uništiti poštovanje prema starijima: komunizam, nacizam i fašizam. Ponajprije se lenjinovskom komunističkom uvedenom krilaticom „Tko ne radi, ne treba ni jesti!” dovelo stare ljude koji ne mogu ispuniti „trudodan“ na prosjački štap. Oduzelo bi im se karticu za hranu i time ih izoliralo iz prehrambenoga lanca. Oni postaju teret mladom i poletnom komunizmu gdje se slavi rad do iznemoglosti, mladost kao fetiš, radne akcije preko norme i takvi junaci kao naš Alija Sirotanović, lik na aversu dinarske novčanice propale Jugoslavije, udarnik koji iskopava ugljen brže nego stroj. Takvi likovi mladih i snažnih kao Jurij Gagarin koji osvaja svemir, sigfridovski atlete iz doba kanona nacističke ljepote i tome slični idoli i afrodizijaci novoga doba 20. stoljeća, izgurali su ostarjele figure (ne nalazimo ih ni u umjetnosti!), koje resi iskustvo i mudrost na rub društvenih margina, a čini se i danas nastavljamo s takvim društvenim odnosom, unatoč deklarativnim pomalo afektiranim stavovima.

O tome što je mislio nacizam o starim, iscrpljenim ili bolesnim ljudima, ne moram govoriti. Suvremeni pak globalistički trendovi redovito podižu mladost na pijedestal uzora života, kao i sve prisutniju i forsiraniju deformaciju mladenačkoga života, izopačenost pojmova i vrijednosnica, odobravanje mladenačkih opačina, nerad i avanturističke ispraznice kao zanimanja, nudeći zabavu i lako postignuće materijalnih bogatstava kao cilj života.

Osjećaj da sadašnja zapadnjačko globalistička društvena učenja, ideologije i indoktrinacije, sve više zanemaruju značenja, znanja i udjele isluženih umirovljenih ljudi, potiču osjećaj da su nepotrebni, dovode u ponižavajući položaj, sve više raste. Raste do prezira. Normativni akti kojima se dodjeljuje takvim kategorijama ljudi ne samo mirovina, nego i neke druge zaslužene male ili veće privilegije, ne odgovaraju njihovim znanjima i udjelima u doprinosu zajednici.

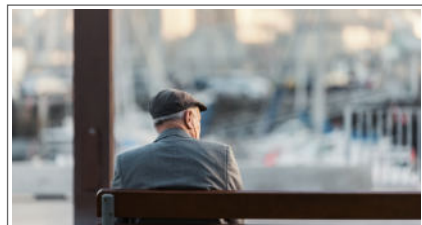
U rudniku ne možemo imati istu starostnu dob za odlazak u mirovinu kao u slastičarnici. Jednako tako suludo je izjednačavati znanstvenika kojega čim navrší 65 godina potjeramo u mirovinu, (kao što je to doživio npr. dr. sc. Mislav Ježić), osim ako to zdravlje ne zahtijeva, jer u tom životnom dobu znanstvenik je u najboljoj snazi uma. Kao oni su često neprilagođeni razumnim mogućnostima fizičkih, umnih i psihičkih snaga za pojedina zanimanja.

Floskule da će komunizam, koji smo iskusili, priuštiti čovjeku osam sati rada, osam sati odmora i osam sati razonode, nikada i nigdje nisu ostvarene. Sadašnji nesmiljeni kapitalistički sustav rada još je više uništio svaku nadu u taj propagirani idealizam. Odlazak u mirovinu često se čeka kao spas da bi se onda ustanovilo kako je s tom mirovinom nemoguće pristojno poživjeti. (Bogate zemlje imaju daleko više samoubojstava od onih malih i nerazvijenih.) Radno vrijeme od jutra do večernjih sati donijelo je rasulo obitelji: majke rade, očevi rade, djeca s ključevima oko vrata dolaze u prazne stanove ili odlaze u školu, uvijek bez nadzora i tople riječi ili obroka. Da, reći ćete, imaju ga u školi, ali ne svi. Mnoge škole, pa čak i u Zagrebu, nemaju. Tada bi bilo idealno da se time bave djedovi i bake. U našoj obitelji nastojimo se upravo takvim uzajamnim pomaganjem zajednički izboriti za spas ne samo djece, nego i cijele obitelji koja je napadnuta sa svih strana. To je srodna tema, ali o njoj drugi put.

Vidite li razliku između statusa umirovljenika kakav ste vi imali u svojim mladim danima i onoga što današnji umirovljenici doživljavaju? Koliko su važne kultura, knjige i duhovnost u životu starije osobe? Je li to prostor koji unosi smisao kad svakodnevnica postane teška?

O statusu umirovljenika našega djetinjstva i mladosti znamo mnogo jer sam odgojena u takvoj umirovljeničkoj obitelji. Silom prilika zbog bolesti oca živjeli smo s vrlo niskom mirovinom jer ocu hranitelju obitelji nisu priznate godine provedene u Prvom svjetskom ratu (ratovao si, družu, na strani neprijatelja!) unatoč teškom ranjavanju zbog kojega je bio trajno oslobođen vojnih obveza. Također ondašnji zakon nije priznao ni obični rad u činovništvu vezanom za Drugi svjetski rat, tj. NDH, pa se tek poslije 1963. taj zakon popravio i priznao i te godine u mirovinskom obliku.

Kako se izdvojeno 1963. godine? Nama na asfaltu u Gundulićevoj ili Maksimirskoj gdje nema ni vrta ni voćnjaka ni kokoši ni škro. Dobro znamo kako su postojale kartice za hranu, jutarnje sjedenje pred tzv. "rajonima" u kojima se dijelilo nešto hrane, odjeće ili obuće. UNRA, Trumanova jaja, mlijeko u prahu i žuti sir iz SAD bili su nam spas u školama. Onda se kupovala roba na kilograma i to ona nošena koja bi pristigla iz SAD-a. Dok smo živjeli u

Splitu, koji je još više gladovao iza rata, kupovali smo 2 decilitra mlijeka za nas troje i onda kuhali cikoriju pa pomiješali. Kruh se čekao u dugim filama i kupovao najviše pola kilograma dnevno za nas troje.

Naravno, nisu svi umirovljenici živjeli na taj način. Uvijek su, kao i danas, razlike u mirovinama bile velike i postojale su i one povlaštene, za nas nevidljive. Postojali su i tzv. "diplomatski magacini" u kojima se dijelilo povlaštenima sve što je bilo potrebno. I danas se sjećam jednoga na Bačvicama u koji nisam ušla, ali jednom sam jela kod djevojčice iz razreda, čiji otac je bio viceadmiral, kavijar!

Ako je riječ o našoj prosvjetnoj struci, uvijek je mirovina bila mala, adekvatna vječno lošim plaćama. Mi nismo mogli dobiti stan ili neki zajam da ga kupimo, osim ako to nije odobrila Partija. Tako se sve svelo na iznajmljivanje stanova i popularne zamjene stanova kojima se u socijalizmu nastojalo početi bolji život.

U tom razdoblju našega djetinjstva i mladosti jedini luksuz bile su posuđene knjige iz javnih knjižnica kojima zahvaljujemo sve snove i nade, svu ljepotu i iskustva dalekih čarobnih zemalja i maštovite oaze gdje smo mogli sanjariti. U moje djetinje srce ušle su duhovne silnice vjere i ljepote kroz knjige Ivane Brlić Mažuranić, E.de Amicisa, Jagode Truhelke, H.K.Andersena, Stevensona, V. Hugoa i mnogih drugih kao što i danas knjige koje čitam ili ih sama stvaram, unose u mene i u ove posljednje godine života krajnji smisao: raditi do zadnjega daha i stvarati ljepotu ili ju otkrivati. Čitam upravo „Duševni sladoled“ našega sjajnoga mladoga književnika i polemičara Matije Štahana, iskrenu i toplu knjigu plemenitoga Jeana Francois Deniaua „Ono što vjerujem“ i „Pravovjerje“ G.K.Chesterstona. Sada uređujem moj davni rukopis priloga za likovnu monografiju o velikoj hrvatskoj slikarici Ani Mariji Botteri, koji rukopis moli pomoć za objavu u Ministarstvu školstva i znanosti itd.; čini mi se kao možda završni književno-likovni potez koji će osvjetliti blistavi slikarski rukopis jedne mediteranske Božje duše.

Divno je što imamo televiziju Laudato koja jako puno znači našim starijima i bolesnima. Svaki dan je misa, molitve i vrijedne emisije iz svih područja ljudskoga života. Postoji i Katolički radio kao i Radio-Marija koji također ispunjavaju naše živote i mnogih tisuća vjernika svojim plemenitim sadržajima. Oni su snaga i otpor koji pružamo nabujalim rodnim i nerodnim teorijama.

Mislite li da se umirovljenici uopće čuju u javnosti? Imaju li gdje izraziti svoje potrebe, nezadovoljstvo, savjete – ili su tek statistička kategorija pred izbore?

Čuje li se glas umirovljenika u javnosti? Mislim da se čuje, imamo i predstavnike i stranačke udruge i nastupe na javnim medijima. Stalno se i na razini državne uprave govori o položaju umirovljenika i neprestano se mjerimo s najrazvijenijim državama EU. Pri tom se zaboravlja da smo mi iza „željezne zavjese“ zaostali preko pola stoljeća za tim državama, pa onda prošli kroz rat koji te druge države nisu imale. Samo ratna šteta koju do danas nismo dobili od Srbije, a vjerujem da nikada i ne ćemo, pomogla bi da se bitno poboljša položaj umirovljenika.

Drugi razlog slaboga položaja umirovljenika leži i u zakonima koje donosi Hrvatski Državni Sabor. Nisam pravnik, ali javnost vidi tko odlučuje u HDS: to su uglavnom mladi ljudi kojima se čini da nikada ne će ostarjeti. Neki nemaju dovoljnu stručnu spremu za taj tako važan posao, neki se bave isključivo ideologijom novoga vrloga svijeta, neki su bili očito slabi đaci i pokazuju nekompetentnost, čak jedva govore. Saborske odluke trajno zadiru u društvo i održanje života poslije radnoga vijeka. Pa i u vladi ima sigurno odgovornosti za položaj umirovljenika. Događa se da nestručnjak bude postavljen za ministra u struci koja nema nikakve veze s njegovim obrazovanjem: netko sa stručnom spremom profesora književnosti obnaša posve drugu funkciju za koju treba pravno i ekonomsko znanje.

No, ne smijemo misliti da ništa nije dobro u našoj Hrvatskoj Državi. Ona je tu i nakon toliko stoljeća, tijekom kojih je bila ugnjetavana, kako se to kolokvijalno kaže, gažena u pravima, ubijana u ratovima, iseljena u nevoljama i gladi, pokušava uhvatiti korak s razvijenom europskom elitom koja je imala kolonije i na račun drugih, danas siromašnih zemalja, živjela i još živi na opljačkanom blagu. Pozlaćene fasade belgijskih gradova oplakali su krvavo ne samo stanovnici Konga.

Možemo istinito posvjedočiti da danas u Hrvatskoj nitko ne umire od gladi niti po rupama ispod mostova niti u podrumima kao što je to slučaj npr. u SAD-u. Tko želi raditi, a nije nemoćan, može živjeti. Treba spomenuti brigu Crvenoga križa i Caritasa za osamljene umirovljenike u zabačenim selima ili gradskim prostorima. Svakoga dana u franjevacu na Sv. Duhu hrani se nekoliko stotina slabije opskrbljenih umirovljenika i mnogih drugih.

I na kraju, što biste poručili mladim naraštajima kad je riječ o pripremi za starost i odnosu prema starijima? Što bi svatko od nas trebao znati prije nego dođe u godine kada život postaje tiši i sporiji?

A kako bi se mladi pripremili za starost? Jednako kao i mi: početi raditi kao srednjoškolac: davali smo instrukcije, polazili na berbe voća za male naknade, pomagali nositi opeke ili kamenje za zaradu kojom bismo kupili knjigu za školu ili dio odjeće, istovarivali vagone na kolodvoru u Zagrebu kao naš sin. Rad i rad pa potom neka stara gitara i pjesma. Rad je osnova pripreme za život, studentskoga doba, obiteljsku odgovornost i sigurnu starost. Lutanja današnjih skupina mladih od nemila do nedraga, nerad na teret roditelja, izležavanje u izmišljenim performansima koje netko momentalno plaća kao glasačko tijelo, bježanje od ikakve odgovornosti za obitelj ili stare roditelje, ne će donijeti ni sretan život ni mirnu starost jer tada više nema atraktivnoga i poželjnoga tijela, nema plaćanja sadašnjih nevladinih udruga za razne ludosti i objijesti.

Rad je kao riječ ostala u zakonima, pravilnicima, odlukama, rješenjima i inim papirima, ali istinita semantička vrijednost te riječi pretvorena u stvarni oblik i primjenu, više nije na cijeni. Teško se nađe dovoljno radnika za berbu trešanja ili pranje nećijih prozora, ali za valjanje po asfaltu koje se plaća, ima kandidata. To ne rade umirovljenici iako im je ponekad teško, jer postoji u starijih ljudi osjećaj dostojanstva i srama. Postoji duboka, a nepametnim ljudima nevidljiva, veza između rada u mladosti i plodova toga u starosti.

Zamjena vrijednosti upustošila je u nekim mladim ljudima ne samo smisao rada koji je nekada bio gotovo najvažniji dio života, nego i sadržaj riječi rad. Danas se slavi urbani karikaturni uprizoreni surogat rada: happening, body art, performans, instalacija, konceptualne i slične diverzije. To se plaća, čak i milijunima eura, ali taj performer kao budući umirovljenik nema mnogo izgleda da će primati mirovinu.

Živimo u doba kad se pojavljuju sve više i ovakvi oglasi: primam na stan ili u apartman, ali bez djece. Može kućni ljubimac. Ovo je natpis na vratima kobnoga novoga doba.

Ali ja vjerujem da će moja Hrvatska ostati dosljedna u ljubavi prema obitelji, djeci, prema radu, čestitom pa i teškom, radu u kojem ima radosti stvaranja i time sigurnosti za buduće umirovljenike.

Razgovarao: Davor Dijanović

Povezano

Kako žive naši stari? (2./10.) - Razgovor s prof. emer. Ljubom Jurčićem: Potreban je dugoročni plan hrvatskog razvoja u okviru kojega bi bio razrađen i održiv mirovinski sustav

Kako žive naši stari? (3./10.) - Razgovor s Đ. Vidmarovićem: Starije osobe prepuštene su same sebi

Kako žive naši stari? (4./10.) - Razgovor s Ivanom Bekavcem: „Vodite više računa o onima koji za to više nemaju dovoljno snage“Razgovor s Ivanom Bekavcem: „Vodite više računa o onima koji za to više nemaju dovoljno snage“

Kako žive naši stari? (5./10.) - Fortuna: "Stariji još uvijek najviše vole živjeti u vlastitom domu"

Kako žive naši stari (6./10.) - „Ne smiješ se predati!“ - Siniša Posarić o životu, radu i smislu nakon mirovine

Kako žive naši stari (7./10.) - Razgovor sa Z. Vlaićem: Za promjenu na bolje, najprije promijenimo sebe

Kako žive naši stari (8./10.) - Razgovor s D. Dalbellom: Prepoznati na vrijeme: važnost edukacije o depresiji u starijoj dobi

Kako žive naši stari (9./10.) - Razgovor s A. Lučićem: Cjeloživotno obrazovanje i digitalne vještine kao ključ dostojanstvenog starenja

Kako žive naši stari (10./10.) - rekapitulacija projekta

ALSO ON PORTAL HRVATSKOGA KULTURNOG VIJEĆA

Ultra visoka razlučivost slike,s

modmodj

Kupite sada

a day ago · 5 comments

Lavrov: Mirovni plan mora odražavati duh ...

a day ago · 1 comment

Ukrajina prist na Trumpov mirovni plan